

IGNOTUM PER IGNOTUS – VYSVĚTLENÍ NEZNÁMÉHO JEŠTĚ VÍCE NEZNÁMÝM Ignotum Per Ignotus: Explanation of the unknown by even more unknown

Dr. Jan Campbell

Protože peníze hrají největší roli v určování směru historie (Karl Marx), lze předpokládat, že středně a dlouhodobým cílem sankcí USA a EU je změna politického a hospodářského systému současné Ruské federace směrem k podčinění se Ruské federace zájmům USA. Vedlejším efektem je i podčinění se EU zájmům USA.

Když je vláda finančně závislá na bankéřích, jako je tomu v USA nejpozději od roku 1913, a jak se to děje dnes i v EU, jsou to oni a nikoli hlavy vlád, kdo je pánem situace. Ruka, která dává, je výš, než ruka, která bere (Napoleon).

Z výše uvedeného již proto vyplývá, že američtí a euro-američtí bankéři postrádající objektivně a na základě své profese a konání vlastenectví a mravnost vyhlásili boj zemi, ve které finanční oligarchie je poměrně mladá, ale již vlivná, ale daleko ne v takové pozici, jako je tomu s bankovní a finanční oligarchií v USA a EU. Současný obraz a stav oligarchie a hospodářství Ruské federace, nehledě na nedávné výroky německé tajné služby (BND) negarantuje brzkou změnu v Ruské federaci. Bankovní a finanční oligarchie nekontroluje Putinovu vládu, ruský mužík je přece jenom ochotnější než jeho západní protějšek udělati další díрку ve svém kalhotovém pásku.

Proto i v této situaci platí, že výsledek boje nebo výsledky jednotlivých bojů v současné strategické bitvě na světovém finančně-bankovním poli nelze prognostikovat, ani předvídat. Výsledek si můžeme s určitou mírou pravděpodobnosti pouze představit.

Jakákoli představa výsledku nebo výsledků by měla vycházet ze zkušenosti, z minulosti a prověřených skutečností.

K těmto kritériím lze přiřadit mimo jiné i Marshallův plán z roku 1947, stejně jako blokádu olympijských her v Moskvě a schopnost USA zadlužit neodpovědně u MMF Ruskou federaci během Jelcinovy vlády a oddlužit Ruskou federaci u MMF během několika let Putinovi vlády.

Zmíněný Marshallův plán byl již v roce 1947 rozpoznán jako nástroj «k pronikání a posilování amerického politického a hospodářského vlivu v Evropě» (Martin Kovář, Ustav světových dějin, TV beseda na ČT 24 z 28.8.2008).

Bojkot olympiády a sankce vůči SSSR neměly prakticky žádný efekt a ani vliv na rozpad SSSR. Rozpad, jak víme z mnoha východních i západních zdrojů, byl výsledkem mnohaletého pestování (vlasti) zrady, zatáhnutí SSSR do války v Afganistanu a ne výlučně výsledkem hospodářsko-vojenské převahy západu.

Zadlužení Ruské federace bylo výsledkem nemravního přístupu a chování především amerických finančních a politických elit a poradců, kteří propadli pocitu konečného vítězství nad SSSR. Tento pocit byl umocněn obrovským dluhem a nemravními smlouvami se západními transnacionálními společnostmi, především v energetické oblasti. Mimo jiné, tak je tomu dnes i na Ukrajině, jejíž vláda ve spěchu podepsala 50leté smlouvy nepodléhající ukončení ze strany Ukrajinské vlády a budoucích vlád.

Oddlužení Ruské federace začalo na základě zrušení nemravných smluv prezidentem Putinem a vyjednáváním nových. Morální aspekt byl svého času zrnem, které se ujalo a dovolilo Putinovi konsolidovat moc a stát, budovat armádu a hledat sociální soudržnost. To vše ve velice krátkém období jednoho desetiletí, jehož kvalita nehledě na strukturu hospodářství a stávající

výzvydokazuje, že možnost rozhodovat rychle v době rychlých změn má své přednosti, kterými se ani USA a EU nemohou chlubit.

Oddlužení Ruské federace u MMF následně oslabilo moc a vliv západních bankéřů a finančníků na jednání prezidenta Putina. Západní spoléhání se na ruské finanční a bankovní oligarchy nevzalo doposud vážně v úvahu psychologii a stereotypy chování této společenské skupiny v době ohrožení Ruské federace. Doba možných parádnajátých žoldnéřů i z Afriky a boje rodící se nové ruské-blackwater privátní armády nevyklučují možnost znárodnění klíčového majetku neposlušných oligarchů v případě Auribus Teneo Lupum, to jest v bezvýchodné situaci ve smyslu zachování ruské kulturní identity. Euroatlantičtí udělali sami z Putina novodobého Hannibala ad portas, Hannibala-vraha na prahu euroatlantické společnosti.

Bojovat s ním nebylo, není a nebude lehké, jak dokazují osobní invektivy, srovnávání Putina s Hitlerem a válku podněcující křik britského PM Camerona a jemu podobných konsortů.

Boj se odehrává na mnoha viditelných a méně viditelných bojištích a úrovních pod vedením samovyvolených židovských skupin v USA a Rusku, potažmo Ukrajiny a Číny s její Šanghajskou finanční oligarchií. Ta je totiž také židovského původu. Nic proti Židům jako takovým. Ti mohou být i pro tento svět ještě záchranou. To i díky vítězství Stalina. Kdyby Stalin prohrál, nevím, kolik bychom měli židovských obcí ve světě. Protože jich máme dost, nelze vyloučit, že budeme mít cest a dílo s taktickými výhrami a na konečné strategické vítězství si budeme muset počkat. V kontextu této reflexe je dobré si připomenout, že historie nezná mimo jiné revoluce pod vedením Ruské a ani jiné Pravoslavné církve.

Vyhraje-li Vox nihili – pustý zvuk a hlas západních sankcí nad Vox populi – hlasem prostě ruského lidu a rozumu a jeho armádou, lze počítat v dohledné době s totálním rozpadem Ruské federace a novodobou kolonizací Evropy jejím spojencem USA a zvýšením napětí mezi USA s Čínou.

Prohraje-li Vox nihili s Vox populi, lze si představit, že se všichni tři židovské finančně-bankovní oligarchie na Západě, v Rusku ale i v Číně konec konců nějak dohodnou. A bude alespoň dočasný mír. To vše za předpokladu, že se najatě rozhodující politické a vojenské struktury na Západě a v Ruské federaci neosvobodí již od té malé zbývající kontroly svých vládních.

V obou případech bude však nutné se smířit s pravdou Lenina, mimo jiné také židovského původu. Lenin tvrdil, že «nejjistější cestou ke svržení zavedeného společenského řádu je zničení jeho měny». Tuto pravdu potvrdil později mimo jiné i sám ekonom Keynes (1856–1947).

S ohledem na tuto historicky prověřenou pravdu je nutné vidět sankce jako zástupný prostředek v boji proti jiné, již rodící se měně a společensko-finančnímu systému s pomocí zemí BRICS. Zatím beze jména.

I z tohoto pohledu je jasné, že ve hře je třetí, o kterém se denně nemluví a nepíše, který se možná raduje, spíše se ale rychle učí. Tím třetím je bezesporu Čína. Tam se dějivěci, o kterých se v ČR veřejnosti nic nesděluje. Není potřeba se dívat daleko do finanční minulosti Šanghajských Židů, aby bylo jasné, o co se vlastně bojuje. Určitě ne o Ukrajinu, ani na druhém, ani na třetím místě.

Ukrajina jako katalyzátor výbuchu nacionalismu a nacismu na evropské půdě na prahu EU, jako historicky nekvalitně vybudované základy nedůvěry k Ruské federaci, nedůvěry založené na lživé interpretaci historických skutečností a euroatlantických přání, bude ještě dlouho fungovat. Ukrajina – Katalyzátor bude i nadále posilován informační válkou, nepochopením komplexnosti uvalování a rušení sankcí, nepřiznáním, že EU není suverénním společenstvím. Ukrajinská společnost si nebude schopna uvědomit včas, že quasi tajná smlouva TTIP mezi USA a EU je analogií Marshallova plánu z roku 1947 beroucí v úvahu vojenskou a jinou závislost EU na USA, beroucí v úvahu výrobní a technicko-technologický a inženýrský potenciál Německa. V

neposledníradě, že toto všechno pro Ukrajinu v dnešní podobě znamená zcela určitě její konec. Ztráta Krymu znamená podle současných pravidel vstupu do NATO, že Ukrajina nemůže vstoupit do tohoto vojenského bloku, speciální vojensky status s USA Ukrajině jako státu nepomůže. Naopak. Weimarský syndrom bude nabývat na síle a intenzitě, tlak na Putina bude růst a doba Auribus Teno Lupum může přijít dříve, než si to analytici a stratégové tam i zde myslí.

Nehledě na napsané a to, co se stane, hranice s Ruskou federací ale zůstane. Tato hranice představuje pro Ruskou federaci výzvu, na jejíž řešení zkušenost z druhé světové války a Afganistán nestačí.

Jestliže se Ruské federaci podaří nebýt vtažena do války s Ukrajinou, kterou by musela poměrně rychle ale s nepředvídatelnými následky vyhrát, bude stejně Ruska federace muset porazit Ukrajinu jiným způsobem, co nejdříve a s podobným překvapením Západu, jako se to stalo s Krymem.

Boj v Afganistánu začal po porážce USA ve Vietnamu, v době naftové krize a všeobecně rostoucího anti-amerikanismu ve světě.

Boj na ruské hranici s Ukrajinou, který je podobný afgánskému, vznikl ve velmi podobné době. Boj ale nemůže být ani částečně podobný boji SSSR daleko od ruských hranic.

Proto je nutné se věnovat kvalitě času a kvalitě změn i v zahraniční hospodářské politice Ruské federace. Vynucené otočení se Ruské federace zády k EU a zbytku Evropy směrem na východ představuje i pro USA podobnou výzvu, o které se mnoho nepíše a veřejně nediskutuje. Tato výzva totiž obsahuje potenciální oslabení svých hlavních spojenců v Asii s nedořešenou válečnou historií: Japonska a Jižní Koreje.

Již z tohoto důvodu je možné si představit, že současný zástupný boj a válka na Ukrajině mohou být katalyzátorem rozhodující bitvy ve smyslu nasměrování historie (podle Marxe), ve smyslu svržení zavedeného společenského řádu (podle Lenina a Keynesa) a Ruská federace se tak může dostat do situace Auribus Teno Lupum během krátkého času.

Taková situace pro nás v Evropě může znamenat kompletní ztrátu a nemožnost na dlouho praktikovat Carpe noctum – ukončit den prací a nechat si večer na oddech. To vše jenom proto, že desetiletí praktikujeme a vysvětlujeme si neznámé ještě více neznámým. Ignoratum Per Ignoratum udělá (la) z nás tak Hannibaly ad Portas, vraha sebe samých u vlastních dveří.